

EENS EEN DIEF, ALTIJD EEN DIEF

PetraLouise Muris

“Eens een dief, altijd een dief.”

Geïllustreerd en geschreven door PetraLouise Muris.

Voor kinderen vanaf 8 jaar.

Wereldwijd geregistreerd.

Let op: waarom ergens lid worden of betalen?

Alle geschreven en geïllustreerde kinderboeken zijn op de kindvriendelijke site van kinderboek-online.nl veilig en gratis zonder reclame en gebedel voor goede doelen voor eigen gebruik te downloaden. De site draagt kinderveilige keurmerken. Zie de voorwaarden op de bovengenoemde site.

Bladzijde

Hoofdstuk

3	1 Op zoek naar iets lekkers.
7	2 Jeroen steelt.
10	3 Leo weet Jeroen's geheim.
12	4 Waar is mijn portemonnee Jeroen?
17	5 Eens een dief blijft altijd een dief.

DIKKE LETTERS? HARDE STEM!

Groene letters = klemtoon.

HOOFDSTUK 1 OP ZOEK NAAR IETS LEKKERS.

Jeroen heeft trek, hij wil snoepen.

Hij opent alle keukenkastjes op zoek naar iets lekkers.

Mama heeft geen snoep in huis dat heeft hij zondag al allemaal opgesnoept.

Op het pak hagelslag na vind hij niets interessants in de kast.

Hij strooit telkens een beetje hagel in de palm van zijn hand.

Terwijl hij smikkelt raakt het pak leeg.

Oei, nu heeft hij spijt.

Nu de hagelslag op is, zal mama dat wel ontdekken.

Hij zet het lege pak snel achterin de kast terug.

Alle andere kastjes in de keuken krijgen ook bezoek.

In de overvolle kastjes ligt misschien iets lekkers verborgen.

Zijn hand glijdt achter de borden en de vele kopjes, rond de potten en de pannen.

Soms ligt er kauwgom in de bestekbak, daar kijkt hij ook.

— “Hé,” denkt hij: “daar ligt twee euro. Ik koop daar wat voor. Ik heb wel trek in chocola.”

Jeroen heeft daar al eerder geld gevonden en dat heeft hij aan snoep uitgegeven.

Door haar slordigheid miste zijn moeder niets. Daarom fietst Jeroen haastig naar de supermarkt. Daar loopt hij doorheen om te zien wat hij voor zijn twee euro kan kopen. Bij de kassa ligt los snoep. Hij kiest twee chocorepen en peuzelt die buiten op. Hij heeft nog geld teruggekregen maar dat was te weinig om er iets van te kopen. Nog nagenietend van de zoete chocola fietst hij naar huis terug. Verheugd dat hij geld in de bestekbak vond, zoekt hij nu naar meer. Na een poos geeft hij het op. Er ligt geen geld meer in de keuken.

Net, als hij de keuken uitloopt, hoort hij de buitendeur opengaan. Oei, hij is ontdekt!

Zijn moeder loopt zwijgend met haar boodschappen de keuken in.

Omdat hij denkt dat zijn moeder vragen gaat stellen, zegt hij vlug: “mama, ik heb net brood gegeten en ja, dat wil ik nog even zeggen, de hagelslag is op.”

— **“Hoe kan dat nou!”** reageert zijn moeder verbaasd. “Er was geen brood in huis en de hagelslag had ik zaterdag pas gekocht.

Is die nu al op? Nee toch!

Jongen het is geen snoepgoed!

Het is broodbeleg. Een ander wil ook' wel eens wat! Ik haal volgende week weer.

Maar dan koop ik een goedkoop pak!

Neem jij maar voorlopig pindakaas op brood.”

Zijn moeder smijt haar portemonnee in de bestekbak en ruimt de boodschappen op.

Jeroen glipt snel naar zijn kamer.

Nog geen tien minuten later zeurt hij: **‘ma? Mag ik ijs?’**

— “Er is geen ijs Jeroen! Het is geen weer voor ijs. Het is al koud zat!

Dat niet alleen, wij gaan straks eten.

Zeg, heb jij geen huiswerk?

Of doen ze daar niet meer aan op school.”

— “Ik heb niets meegekregen,” liegt Jeroen.

Het hele gezin zit aan tafel als er opeens gebeld wordt.

— “Toch geen vrienden hè. Ik wil nu geen visite. Ze komen straks maar terug,” moppert papa.

Mama staat op, zij rent naar de voordeur.

Jeroen hoort haar kletsen en even daarna rent zij naar de keuken.

— “Ik dacht dat ik hier geld had neergelegd,” hoort hij haar hardop twijfelen.

Zij roept: “ik heb nu al wat beloofd dus dan maar een briefje van vijf.”

— **“Wat! Briefje van vijf?”** schreeuwt papa.

— **“Voor een collecte!”** schreeuwt mama terug: **“ik dacht namelijk dat ik los geld in de la had gegooit.”**

Even later komt zij weer aan tafel zitten.

— “Teveel,” vind papa: “daar had je minstens twee broden voor kunnen kopen.”

— “Ach, voor een keer,” vergoelijkt mama.

Jeroen staart met een rood hoofd naar zijn bord.

Hij schrok maar gelukkig twijfelde mama over dat geld. Hij heeft niet in de gaten dat zijn moeder hem onderzoekend aankijkt.

HOOFDSTUK 2 JEROEN STEELT.

Nu de school uit is moppert Jeroen dat hij teveel huiswerk heeft.

Hij wilde zijn vriend ophalen en daar is nu geen tijd voor.

Maar eenmaal thuis propt hij zijn huiswerk in zijn kussensloop.

— **“Zo, daar zal mama niet kijken en dat huiswerk komt nog wel eens een keertje,”** briest hij.

Als zijn moeder vraagt of hij nog moet huiswerken liegt hij als gewoonlijk want de zon lokt hem naar buiten.

— **“Ik ga naar Leo!”** schreeuwt hij.

Hij loopt naar de achtertuin via de keuken.

Daar kijkt hij vluchtig in de keukenla.

Razendsnel pakt hij een paar losse munten uit mama's beursje en steekt die gauw in zijn zak.

Leo lust straks ook wel iets lekkers.

Jeroen koopt flink wat snoep en twee blikjes cola.

Tijdens het winkelen stelt Leo lastige vragen over het geld en het huiswerk.

Hij heeft het ook aldoor over de grote hoeveelheid zakgeld die **hij** nooit zal krijgen.

Daarom verzint Jeroen gauw een smoes.

— “Ik moet naar huis Leo, ik moet mijn kamer nog doen.”

De volgende ochtend krijgt Leo de grote zak snoep en een blik cola van Jeroen.

Maar dan komt het:

Als Jeroen ‘s middags weg is om brood te halen, belt Leo aan.

Jeroen’s moeder doet open, zij laat hem binnen.

Omdat Leo graag kletst en erg nieuwsgierig is vraagt hij hoeveel zakgeld Jeroen krijgt.

— “Soms niets,” zegt Jeroen’s moeder eerlijk.

“Dat kan soms niet. Soms gaan andere dingen voor. Dan heb ik het geld niet.”

Leo vindt dat vreemd want Jeroen snoept erg veel.

Daarom vraagt hij: “hoeveel krijgt hij dan?

Spaart hij of maakt hij alles meteen op?”

— “Wat wil jij veel weten brutaaltje!

Nee hij spaart niet.

Naar ik weet maakt hij alles meteen op.

Jeroen krijgt als het mogelijk is, 20,- euro per maand, dat vind ik al veel. Ik kreeg vroeger niets.”

Leo rekent vliegensvlug uit wat Jeroen de afgelopen twee weken uitgaf aan limonade, snoep en snacks.

Dat het beslist meer dan 20,- euro was zegt hij hardop.

Nu trekt Jeroen's moeder haar wenkbrauwen op.

— “Wat heeft hij dan zoal gekocht?”

— “Ik heb vandaag een flinke zak snoep gekregen. Ik krijg elke dag wel iets. Patat ofzo.

Hij zegt dat hij mijn beste vriend is, vandaar.

O ja mevrouw, ik wilde vragen of wij hier samen ons huiswerk mogen doen.

Dan gaat het gemakkelijker.

Twee weten meer dan één.”

— “Huiswerk? Jeroen heeft geen huiswerk.”

— “Jawel, een hele berg! De juf was boos daarom gaf zij gisteren iedereen voor straf twee vellen extra. Morgen moeten die weer ingeleverd worden. De rest moet vrijdag. Ik zat niet te kletsen maar ik moet die rot sommen toch maken! Dat vind ik niet eerlijk!”

Nu Jeroen thuiskomt, hoort hij zijn vriend in de huiskamer honderduit kletsen.

Geschrokken gooit hij het brood op het aanrecht en spurt naar zijn kamer.

HOOFDSTUK 3 LEO WEET JEROEN'S GEHEIM.

— “Kom Leo dan laat ik je wat zien!” gilt Jeroen vanuit zijn kamer.

Leo rent naar de Jeroen's kamer waarna die zijn slaapkamerdeur snel achter zich dicht kwakt.

— “Wij moeten ons strafwerk maken,” zegt Leo.

— “Ik heb geen zin. Laten wij een spel spelen.”

— “Het moet af Jeroen! Als wij het morgen niet inleveren krijgen wij het weekend extra strafwerk.”

Leo laat zich op de grond ploffen en begint aan zijn strafwerk.

Hij schrikt op als hij luid geritsel hoort. Er vallen muntjes over de vloer.

— “Waar ben jij’ mee bezig!

Is dat kussen een moderne schooltas? Bewaar jij daar’ jouw huiswerk in?” vraagt

hij verbaasd als hij ziet dat Jeroen zijn kussensloop als opbergzak gebruikt.

Jeroen reageert geërgerd: **“ik heb toch gezegd dat ik niet wou huiswerken?”**

— **“Luister jij eens Jeroen?”** vraagt Leo op de man af en erg luidruchtig.

“Ik denk dat jij geld van jouw moeder steelt. Ik ben niet achterlijk!

Jij hebt altijd bergen geld bij je!”

Hij zegt iets zachter: “ik krijg wel veel van je en dat is ook leuk, maar..., is dat geld wel van jezelf?

Jouw moeder zegt dat jij niet spaart.”

— **“Als jij mij van diefstal beschuldigd in mijn eigen huis, dan hoepel jij maar op!”** schreeuwt Jeroen beledigd.

“Maak je strafwerk maar in jouw eigen huis!”

— **“Goed hoor, ik ga al!**

Jij bent mijn vriend niet meer en ik vertel iedereen’ op school dat jij’ een vuile dief bent!”

Leo rent kwaad weg.

Jeroen schreeuwt hem na: **“dan schop ik je verrot! Jij krijgt nooit meer iets van mij, rot jong!”**

Jeroen’s moeder heeft duidelijk het woord **‘DIEF’** gehoord.

Zij besluit om op enkele plaatsen in huis geld neer te leggen. Zo wil zij zien of hij iets wegneemt.

Als er na een tijdje werkelijk geld verdwijnt weet zij zeker dat haar zoon niet is te vertrouwen.

HOOFDSTUK 4 WAAR IS MIJN PORTEMONNEE JEROEN?

Jeroen zit op zijn gemak in zijn klas. Hij heeft zijn strafwerk ingeleverd en is daar blij om. De juf laat rekenbladen uitdelen en Nick die twee tafeltjes verder zit, mag het rondbrengen. Bij het tafeltje van Jeroen buigt hij voorover en fluistert in Jeroen's oor: "zo, zo, wat heb ik gehoord? Ben jij een dief? Steel jij geld? De hele klas weet het al."

Jeroen kijkt vuil naar Leo, hij is nu ook kwaad op Nick. Waarschijnlijk weet de hele klas het en wellicht iedereen in de school. Hij schaamt zich maar is ook vreselijk nijdig.

Tijdens de pauze maakt hij ruzie met Leo.

Het komt tot een vechtpartij.

Dat was erg dom want nu wil iedereen weten waarom de twee ruzie hebben.

Binnen enkele tellen is iedereen buiten op de hoogte.

Alle kinderen op het schoolplein spreken er schande van dat die aardige Jeroen steelt.

Gelukkig was de schooldag snel voorbij en daardoor fietst hij opgelucht naar huis.

Hij heeft nog geen voet in huis gezet of zijn moeder rent schreeuwend op hem af.

— **“Waar is mijn portemonnee Jeroen?**

Je weet wel, dat groene beursje met die bloemen, dat kleine knipje?

Geef gauw terug of ik ga met jou naar de politie!”

— **“Maar mama ik heb jouw portemonnee niet! Misschien ligt die hier’ wel ergens.”**

— **“Ik vind dit niet leuk Jeroen.**

Jij moet nu echt niet meer stelen.

Het is afgelopen’ hoor je! Geef onmiddellijk mijn knipje terug er zat veel geld in!”

— **“Denk maar niet dat jij de komende jaren zakgeld of snoep krijgt!”** schreeuwt zijn vader vanuit de huiskamer.

— **“En na schooltijd blijf je voortaan binnen! Het is nu genoeg geweest jongetje!”**

Jeroen schrikt zich naar.

Hij trilt over heel zijn lijf, hij had gedacht gezellig thuis te komen.

Hij heeft wel geld gestolen maar hij weet niets over dat groene portemonneetje.

Hij nam er soms munten uit en dat had zijn moeder nog nooit gemerkt.

Zij had nooit eerder gezegd dat zij geld mistte.

Daarom neemt hij zich voor om nooit meer geld te stelen.

Met een bevende stem zegt hij: “ja mama, ik pikte soms geld uit uw portemonnee.

Ik vond ook wel hier of daar geld slingeren.

Ik dacht dat jullie dat toch niet misten maar ik heb’ uw knipje niet gestolen, echt waar niet.

En Leo, die grote roddelkwek, zorgde ervoor dat ik ruzie heb met de hele school.

Iedereen weet nu dat ik geld heb gepikt.

Ik wil niet meer naar die school, iedereen haat mij.”

— “Dat is jouw eigen schuld Jeroen dan had jij maar niets moeten stelen!

Vooruit waar ligt die, ik heb jouw hele kamer al doorzocht!”

Zij schreeuwt naar Jeroen’s vader: **“Joop, ga mee!**

We gaan nu met hem naar de politie!

Ik ben het nu echt zat!”

Jeroen begint te huilen.

— “Nee... ik wil niet naar de politie mama!”

Maar zijn vader start de auto al en enige tijd later komen zij bij het politiebureau aan. (zeg poolietsie buuroo).

De politie stuurt Jeroen naar bureau Halt, daar moet hij vanaf die dag vaak heen.

Hoewel hij aangeeft dat hij de portemonnee niet heeft gestolen moet hij leren dat stelen niet hoort. Dat het van kwaad tot erger **kan**' worden en dat hij dan later een strafblad **zou**' kunnen krijgen. Omdat hij dan bij de politie bekend is, zou het moeilijk worden om later aan werk te komen. Want niemand zit toch op een dief te wachten?

Gelukkig is dat nog niet zo ver.

Jeroen **hoeft**' helemaal geen echte dief te worden.

Hij **kan**' nog veranderen.

Zij vertellen hem dat school erg belangrijk is.

Dus als hij goed leert, krijgt hij later ook beter betaald werk.

Jeroen krijgt **geen**' boete, ook **geen**' gevangenis -straf. Toch krijgt hij een heel vervelende straf.

Hij moet in zijn eigen schoolgebouw, waar iedereen hem kent, schoonmaken.

Omdat alle kinderen weten dat hij voor straf moet werken, schaamt Jeroen zich diep. Hij zal drie kwartier voor schooltijd de wc vloeren moeten dweilen of het schoolplein moeten vegen.

Ook 's middags krijgt hij lastige karweitjes. Dan is er geen tijd meer om te spelen.

HOOFDSTUK 5

EENS EEN DIEF BLIJFT ALTIJD EEN DIEF.

Er zijn nu enkele maanden voorbij.
Jeroen's taakstraf zit er al een tijdje op.
Hij was erg geschrokken omdat hij gedwongen werd om in zijn school te werken.
Hij werd vaak door kinderen aangesproken en dat waren geen fijne gesprekken.
Hij neemt zich voor om nooit meer te stelen en dat zegt hij ook keer op keer.

Nu zul je denken "eind goed, al goed" maar thuis gebeurde onlangs weer iets.
Weer is er een portemonnee verdwenen en weer krijgt Jeroen de schuld.
Hij wordt toegeschreeuwd door zijn beide ouders.
Weer wacht hem een straf.
Dit keer niet van bureau Halt maar van zijn ouders.

Doordat zijn beide ouders werken, mag Jeroen na schooltijd niet meteen naar huis.
Hij moet naar de naschoolse opvang waar men op hem let en daar doet hij zijn huiswerk.
Daar haalt zijn vader hem op en na het eten moet hij direct naar bed. Hoewel Jeroen keer op keer vertelt dat hij niet meer steelt, geloven zijn ouders hem niet. Hij blijft voor hen een dief.

Vandaag is mama in een Aziatisch winkeltje.
Daar koopt zij meestal haar kruiden.
Als zij bij de koeling staat, waar worsten liggen,
staat de verkoper opeens naast haar.

— “Ja..., dat dacht ik al! Kijk, daar ligt er weer eentje! Is dat uw derde?”

— “Hè?” reageert mama verward.

— “Daar ligt uw beursje mevrouw.

Als u die daar laat liggen heb ik er drie.”

— “Wat? Nee toch? Liggen mijn portemonnees hier?”

— “Tja, ik weet niet waar u woont.

U komt hier ook niet zo vaak.

De laatste keer dat ik u zag moet minstens een maand geleden zijn.

Goed dat ik hier nu zelf sta.

Ik heb uw gezicht onthouden anders had u ze nog niet teruggekregen.

Al goed, ik heb ze netjes voor u bewaard.”

Mama vertelt aan de verkoper dat zij dacht dat haar zoon ze had gestolen en dat zij daar nu spijt van heeft.

De verkoper zegt: “neem zo wat lekkers voor hem mee. Dat heeft hij nu wel verdient.

U moet wel eerlijk toegeven dat u zelf erg slordig bent.

Leg nooit meer ergens uw portemonnee neer.
Pak dat ding niet eerder uit uw tas dan dat u moet
afrekenen.”

Hij geeft haar het groene beursje waarin nog altijd
veel geld zit en het andere portemonneetje.

Na het afrekenen
rent mama met een
rood hoofd van
schaamte naar
haar auto.

Zij was zelf zo dom
om haar beursje in
de koeling te
leggen.

Dat deed zij om de

verpakking te lezen van een worstje.

Zij had daar schijnbaar haar beide handen voor
nodig.

Nu is zij dolblij dat zij haar geld terug heeft.

Zij heeft opeens drie portemonnees.

Als zij thuiskomt staat er al eten op tafel.

Papa was vroeg uit zijn werk en daarom heeft hij
alvast gekookt.

Omdat Jeroen zwijgend aan de tafel zit, gooit zij
alle drie haar portemonneetjes op de tafel.

Och, wat vind zij hem opeens zielig.
Zij vindt dat hij een te grote straf heeft gekregen.

— “Het spijt mij Jeroen.
Ik heb spijt dat ik je zo zwaar heb gestraft.”

Papa reageert: “hij pikte toch?
Of vlogen hier eksters in de keuken die het
voorzien hadden op jouw geld?
En heb je nu spijt dat hij te zwaar is gestraft?
Belachelijk, dat jong verdient het!
Hé! Jij hebt jouw portemonnees weer terug!”

Mama zucht: “ik was zelf erg slordig en de
gelegenheid maakt de dief.
Ik ruim voortaan netjes mijn geld op.
Het is al erg genoeg dat ik zelf mijn
portemonneetjes in de winkel heb laten liggen.
Gelukkig heb ik ze terug en alles zit er nog in.”

Zij aait Jeroen over zijn bol.

— “Hier Jeroen, hier is wat lekkers en vanaf
morgen mag jij weer naar buiten en mag je later
naar bed.

Jouw vriendjes mogen ook weer komen.”

Jeroen zou blij moeten zijn maar hij voelt zich heel dof.

Hij heeft' geen vrienden meer die willen komen. Niemand vertrouwd hem, zelfs de familie niet. Want eens een dief blijft altijd een dief.

Hij hoopt stilletjes dat iedereen het gauw vergeet. Dat zal nog wel even duren want als er iets weg is, wijzen alle vingers meteen naar hem.

Na het eten rent hij naar zijn kamer. Hij geniet van het snoep dat hij nu eerlijk heeft gekregen.

Mm lekker, dat leek lang geleden!

EINDE.